

Замовчала душа

Наталія Горішна

Замовчала душа – ця тендітна, вибаглива краля,
Відспівавши внівець колискові й погребні свої.
Всі останні жалі, як промерзлий дерён позбирала,
В тих гаях, де лиш тільки гніздилися її солов'ї.
Заплелася в хурделицю, збилася у ватяний кокон,
Розчинилася в космосі білих протяжних шумів...
Хтось навмисне штовхнув, хтось її зачепив ненароком,
А вона й не озвалась – в своїй безшелесній тюрмі.
Цей летючий голландець, невидимий оку людському,
Ця мана опівнічна, що бодем встає на диби...
Нетутешній фантом, що несе таїну незникому, –
Арештантка доби, вища сутність у ролі раби.
Перебутнє життя не згодилося їй для підвою,
Сьоме небо її не зрослося з мізерним земним.
Замовчала душа, геть натовлена бути... живою,
Тимчасовість свою перебувши великим німим.